

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719200238
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2719200238.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s. r. o., so sídlom Ventúrska 16, Bratislava, proti žalovanému: P. W., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom M., o zaplatenie 380,04 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 9. decembra 2019, č.k. 9Csp/33/2019-61, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietnutia žaloby čo do zaplatenia 224,08 eur s príslušenstvom a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2 a § 2 písm. a), b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách účinného v čase uzavretia zmluvy, ako aj § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 54a, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 517 ods. 2, § 565 a § 879v Občianskeho zákonníka, keď na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyvodil súd ten právny záver, že žalobe nie je možné vyhovieť a je potrebné ju zamietnuť. Súd mal preukázané, že zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, nakoľko právny predchodca žalobcu konal v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. inej podnikateľskej činnosti ako dodávateľ v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom žalovaný mal v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka postavenie spotrebiteľa, nakoľko pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a z uvedeného dôvodu je na daný vzťah potrebné aplikovať všetky ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Zároveň súd zmluvu posúdil podľa príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z povahy spotrebiteľských zmlúv vyplýva, že nesmú obsahovať neprímerané podmienky, t.j. ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V konaní bolo preukázané, že na základe zmluvy plnil právny predchodca žalobcu a poskytol žalovanému úver, žalovaný však riadne neplnil v zmysle dohodnutých podmienok a predmetný úver nesplácal. Z uvedeného dôvodu ho právny predchodca žalobcu vyzval na uhradenie nedoplatku na splátkach s upozornením, že ak nedoplatok neuhradí, bude oprávnený žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Súd mal preukázané, že daná výzva bola

žalovanému odoslaná a doručená, a to po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky, z ktorého dôvodu súd konštatuje, že právny predchodca žalobcu si uplatnil právo na zosplatnenie dlhu v súlade so zákonom, keďže uvedené právo vyplýva z bodu 3.1 Časti 3 Zmluvy, t.j. bolo účastníkmi dohodnuté. Napriek uvedenému súd žalobu zamietol, a to s poukazom na ust. § 54a Občianskeho zákonníka, nakoľko právo žalobcu na zaplatenie pohľadávky z predmetnej zmluvy je premlčané. Súd pri určení začiatku plynutia premlčacej doby vychádzal z ust. § 103 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v danom prípade začala premlčacia doba plynúť dňa 16.8.2015, t.j. deň nasledujúci po splatnosti splátky v mesiaci august 2015, pre nesplnenie ktorej sa stal zročným celý dlh a uplynula dňa 16.9.2018, pričom žaloba bola na súde podaná až dňa 13.12.2018, t.j. po uplynutí premlčacej doby. Súd konštatoval, že na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka sa v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyžaduje upozornenie spotrebiteľa, ktoré právny predchodca žalobcu vykonal listom (Výzva na splatenie dlžnej čiastky úveru zo dňa 1.12.2015), v ktorom uviedol dlžnú čiastku úveru vo výške 122,12 eur, z čoho vyplýva, že žalovaný bol ku dňu 1.12.2015 v omeškaní so splácaním minimálne so štyrmi predchádzajúcimi splátkami (ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravuje, že právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka môže dodávateľ uplatniť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky), pričom právny predchodca žalobcu si uplatnil právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka na základe splátky splatnej v mesiaci august 2015. Z výpisu z úverového účtu žalovaného totiž vyplýva, že žalovaný od mesiaca august 2015 nezaplatil žiadnu sumu. Súd sa nestotožňuje s právnym názorom žalobcu, že premlčacia doba by mala začať plynúť dňom nasledujúcim po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, a to vychádzajúc z výkladu ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a žalovanému nepriznal ich náhradu, nakoľko síce bol v konaní úspešný, keďže súd žalobu zamietol, nárok na náhradu trov konania si však neuplatnil.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby na zaplatenie 224,08 eur s príslušenstvom podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok z úverovej zmluvy nemožno priznať z dôvodu premlčania práva žalobcu v celom rozsahu vzhľadom na právnu úpravu § 103, § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že z ust. § 565 OZ vyplýva, že pri splnení dlhu v splátkach vzniká veriteľovi právo na zosplatnenie dlhu v celej výške len do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Predmetné zákonné ustanovenie predstavuje právo veriteľa, nie jeho povinnosť. Na ustanovenie § 565 OZ nadväzuje § 53 ods. 9 OZ s požiadavkou na povinnosť upozorniť spotrebiteľa na možnosť zosplatnenia dlhu. Odvolateľ upozornil, že prvoinštančný súd sa nedostatočne zaoberal splnením podmienok upravených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keď súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že mal za preukázané, že výzva na úhradu nedoplatku bola žalovanému odoslaná a doručená, a to po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky. Žalobca mal za to, že súd nemohol mať za preukázané doručenie upozornenia žalovanému ako spotrebiteľovi v lehote nie kratšej ako pätnásť dní na uplatnenie práva veriteľa na zosplatnenie celej pohľadávky, lebo spomínanú výzvu žalobca síce súdu predložil, ale bez doručky, resp. podacieho hárku. V prípade nepreukázania doručenia výzvy pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti tak súd nemohol mať dokázané, že by došlo k splatnosti celého dlhu z dôvodu neuhradenia mesačnej splátky splatnej k 15.8.2015, a že od 16.8.2015 by mala plynúť trojročná premlčacia doba. Z dôvodu, že z dôkazov vykonaných v konaní nemohol súd dospieť k záveru o zročnosti celého dlhu k 15.8.2015, je potrebné v zmysle prvej vety § 103 OZ vychádzať z toho, že premlčacia doba sa počíta odo dňa zročnosti jednotlivých splatných splátok. Žaloba bola súdu doručená dňa 13.2.2019, t.j. v zmysle ust. § 101 OZ si žalobca svoj nárok uplatnil v zákonnej trojročnej premlčacej dobe minimálne v rozsahu splatných mesačných splátok od 15.2.2016. Vzhľadom k týmto skutočnostiam sa žalobca nemohol stotožniť s rozhodnutím súdu, ktorým žalobe v napadnutej časti nevyhovelo a bol toho názoru, že súd mu mal správne priznať uplatnený nárok minimálne v rozsahu sumy 224,08 eur s príslušenstvom, čo predstavovalo istinu splatnú po 15.2.2016 spolu s úrokom z omeškania.

4. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania

preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 9Csp/33/2019 bolo zaplatenie 380,04 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a napadnutého rozsudku v časti zamietnutia žaloby na zaplatenie 224,08 eur s príslušenstvom a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

8. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

9. Odvolateľ odvolanie založil na tvrdení, že súd nemohol mať za preukázané doručenie upozornenia žalovanému ako spotrebiteľovi v lehote nie kratšej ako pätnásť dní na uplatnenie práva veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky, lebo spomínanú výzvu žalobca predložil súdu bez doručky, resp. podacieho hárku. Keďže žaloba žalobcu bola na súd prvej inštancie doručená dňa 13.2.2019, v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka si žalobca svoj nárok uplatnil v zákonnej trojročnej premĺčacej dobe minimálne v rozsahu splatných mesačných splátok po 15.2.2016. Uvedenú odvolaciu námietku považoval odvolací súd za nedôvodnú. Ustanovenie § 565 OZ zakotvuje síce právo veriteľa na zosplatenie celej pohľadávky za splnenia zákonných podmienok, nie jeho povinnosť, ale v prípade, že sa veriteľ rozhodne uvedené právo využiť, nemôže účinky takéhoto právneho úkonu jednostranne zrušiť, nakoľko by sa tým ohrozila dobromyseľnosť druhej zmluvnej strany a právna istota subjektov právnych vzťahov.

10. V zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, za doručenie zásielky do dispozičnej sféry adresáta je nevyhnutné považovať objektívnu možnosť adresáta oboznámiť sa s obsahom zásielky. Adresát má uvedenú možnosť nielen v prípade prevzatia zásielky, ale aj v prípade doručenia zásielky do domu alebo do bytu adresáta, alebo do jeho poštovej schránky, prípadne aj vrhodením oznámenia o uložení takejto zásielky do poštovej schránky. Tu je dôležité, že adresát nadobudol objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky, pričom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne aj s obsahom zásielky oboznámil (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obdo 22/2018 zo dňa 1.8.2019). Dôjdením do sféry dispozície je nevyhnutné interpretovať ako dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). Objektívne kritérium posilňuje dobromyseľnosť i právnu istotu subjektov právnych vzťahov (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 129/2010 zo dňa 28.1.2011).

11. Výzva na zaplatenie dlžnej čiastky úveru (č.l. 32) bola podaná dňa 1.12.2015 s adresou žalovaného uvedenou v zmluve o úvere (č.l. 9), keďže uvedené údaje vyplývajú zo znenia listiny. Tu je dôležité zdôrazniť, že to bol sám žalobca, ktorý v čiastočnom späťvzati žaloby a vyjadrení (č.l. 31) tvrdil, že výzva bola zaslaná žalovanému pred samotným vyhlásením mimoriadnej splatnosti. V tejto súvislosti je relevantné, že žalovaný nepoprel, že by mu bolo doručenie zásielky oznámené. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru (č.l. 13) bolo doručené žalovanému, nakoľko doručka (potvrdenie o odovzdaní na poštovú prepravu) bola potvrdená dňa 19.3.2016 (č.l. 13). To znamená, že doporučená zásielka bola riadne odoslaná na adresu žalovaného uvedenú v zmluve o úvere, pričom pošta mala povinnosť zásielku riadne doručiť. V tejto súvislosti je relevantné, že žalovaný nepoprel, že by mu bolo doručenie zásielky oznámené. Na základe uvedených skutočností bolo preukázané, že výzva na splatenie dlžnej čiastky úveru a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru boli doručené

žalovanému. Z uvedenej skutočnosti je zároveň zrejmé, že vzhľadom na časový odstup od podania výzvy na splatenie dlžnej čiastky úveru (č.l. 32) dňa 1.12.2015 do odoslania oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru (č.l. 13) dňa 19.3.2016, bola zachovaná pätnásťdňová lehota upravená v § 53 ods. 9 OZ.

12. Podľa § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, v prípade tzv. zosplatnenia dlhu len pre v budúcnosti majúcej byť splatnej splátky, premlčacia lehota začne plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, avšak tej, ktorá bola dôvodom pre uplatnenie práva podľa § 565 OZ. Preto premlčanie celého zvyšku dlhu nie je viazané na okamih využitia práva podľa § 565 OZ veriteľom, ale na okamih splatnosti tej splátky, kvôli ktorej toto právo využíva (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/148/2019 zo dňa 15.4.2020, 23Co/163/2019 zo dňa 25.3.2020).

13. V preskúvanom prípade je relevantné, že už v čase odoslania výzvy na splnenie dlžnej čiastky úveru bol žalovaný v omeškaní s dlžnou čiastkou vo výške 122,12 eur, čo pri dohodnutej mesačnej splátke 22,28 eur v zmluve o úvere preukazuje, že žalovaný bol ku dňu 1.12.2015 v omeškaní so splácaním viac ako troch predchádzajúcich splátok, čím je splnené kritérium obsiahnuté v § 53 ods. 9 OZ. Okrem toho z výpisu z úverového účtu vedeného pre žalovaného vyplýva, že žalovaný od mesiaca august 2015 nezaplatil žiadnu sumu. To znamená, že právny predchodca žalobcu využil právo podľa § 565 OZ na základe splátky splatnej v mesiaci august 2015. Keďže od začiatku plynutia premlčacej doby pre celú zosplatnenú pohľadávku v auguste 2015 do podania žaloby na súd prvej inštancie dňa 13.2.2019 uplynul dlhší čas, ako je všeobecná premlčacia lehota tri roky, žalobou uplatnený nárok bol premlčaný, a ako taký v zmysle § 54a OZ nemohol byť vymáhaný, a teda súd prvej inštancie ho nemohol priznať.

14. Odvolací súd s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádzal dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a rovnako ho potvrdil aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, pričom v podrobnostiach odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, ako aj čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonómiu rozhodnúť priamo tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním preukázateľne nevznikli a bolo by zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu priznať mu nárok na náhradu trov konania.

16. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).